

РЕШЕНИЕ

№ 39384

гр. София, 26.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в
публично заседание на 22.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **5107** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано по жалба на Л. И. М., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.В, ет.1, ап.1, срещу Решение № 1040-21-230/25.04.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3-21-01408141/18.08.2024 г. на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО.

С доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение жалбоподателят претендира неговата отмяна, като счита, че същото е постановено при нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила. Поддържа се, че трудовият му договор не е бил обявен от съда за недействителен, поради което неправилно бил заличен трудовия му стаж. Твърди се, че правото му на защита е било нарушено, тъй като не са му били връчени актовете, издадени в хода на административното производство и при проверката на осигурителя, поради което не е могъл своевременно да възрази срещу тях и да представи доказателства. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът - Директора на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска грака прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от данните в административната преписка за Л. И. М. от осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] в ТП на НОИ С.-град са представени Удостоверения- Приложение № 9 (към чл. 8, ал.1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване - НПОПДОО) с данни относно правото на лицето на парично обезщетение по болнични листове с № Е., № Е., № Е., № Е. и № Е. за периодите от 15.01.2018 г. до 17.02.2018 г. вкл., от 19.02.2018 г. до 05.04.2018 г. вкл., от 06.04.2018 г. до 05.05.2018 г. вкл., от 06.05.2018 г. до 04.06.2018 г. вкл. и от 05.06.2018 г. до 04.07.2018 г. вкл.

След извършена проверка в Информационната система оглед подадените за лицето от осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО (по арг. от чл. 54к от КСО) на Л. И. М. е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за 108 работни дни в общ размер на 2 044.06 лева.

По данни от административната преписка за Л. И. М. в ТП на НОИ С. - град от осигурител „Херос - Турска къща Адана“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] са представени Удостоверения- Приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО) с данни относно правото на лицето на парично обезщетение по болнични листове с №Е., №Е. и №Е., с периоди на временна неработоспособност от 09.10.2019 г. до 15.10.2019 г. вкл., от

16.10.2019 г. до 22.10.2019 г. вкл. и от 14.09.2021 г. до 20.09.2021 г. вкл., по които на лицето е изплатено парично обезщетение за 15 дни в размер на 169.29 лв.

Видно от преписката за Л. И. М. в ТП на НОИ С. - град от осигурител „ДДД 2015“ ООД, ЕИК[ЕИК] са представени Удостоверения- Приложение № 9 / към чл.8, ал.1 от НПОПДОО/ с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове с №Е. и №Е., с периоди на временна неработоспособност от 09.10.2019 г. до 15.10.2019 г. вкл. и от 16.10.2019 г. до 22.10.2019 г. вкл., по които на лицето са изплатени парични обезщетения за 7 дни в размер на 196.39 лв.

По данни от административната преписка за периода от 07.06.2017 г. до 04.07.2018 г. за жалбоподателката са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. I от КСО от осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД и в дохода, от който е определено изплатеното й парично обезщетение за временна неработоспособност по представените чрез осигурител „Херос - Турска къща Адана“ ЕООД и чрез осигурител „ДДД 2015“ ООД болнични листове, е включен и осигурителен доход от м. 06.2017 г. до м.07.2018 г. по подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. I от КСО от осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД.

При извършен последващ контрол по спазване на осигурителното законодателство от контролните органи на ТП на НОИ С.-град, в осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], приключила с Констативен протокол № KB-5-21-01 116914/18.04.2022 г., в който са обективирани резултатите от проверката от която е установено, следното:

По данни от Търговския регистър (ТР) „ЕМР 1991“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е регистрирано в на 10.12.2015 г. с управител и едноличен собственик на капитала П. Н. Н. и седалище и адрес на управление на дружеството: [населено място], р-н Н.,[жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. II, ап. 1.

При проверка в „Регистър на трудовите договори“ (РТД) е установено, че от осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД има подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) за сключени и прекратени трудови договори с 42 лица.

При извършена справка в регистър „Приход“ по партидата на „ЕМР 1991“ ЕООД е установено, че за периода от м. 12.2015 г. до м. 02.2020 г. от дружеството не са внасяни осигурителни вноски по фондовете на Държавно обществено осигуряване (ДОО), като съобразно подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО невнесените осигурителни вноски са в общ размер на 55 496.78 лв.

Съгласно изискана и предоставена информация и данни от ГД на ПАН С., дружеството има подадени годишна данъчна декларации по чл. 92 от ЗКПО за финансовия период 2015 г. - 2017 г. с отразени приходи /без отразени нетни приходи от продажби/ и разходи и деклариран финансов резултат счетоводна печалба в минимални размери, като няма подадена годишна данъчна декларации по чл. 92 от ЗКПО за финансовия период 2018 г. - 2020 г.; дружеството няма регистрирани фискални устройства; установени са данъчно-осигурителни задължения в големи размери и образувано изпълнително дело; данните по чл. 5, ал. 4 от КСО са подавани по електронен път с КЕП на упълномощено лице на дружеството и с КЕП на управителя на дружеството.

От контролните органи на ТП на НОИ С.-град са изпратени задължителни предписания до осигурителя за предоставяне на изискуемите документи, за извършване на проверката до седалището на дружеството - [населено място], р-н Н.,[жк], [жилищен адрес] 1, ап. 1 и до постоянния и настоящ адрес на управителя на дружеството, а именно [населено място], р-н Н., [жк], [жилищен адрес] ет. 01, ап. 1, като пощенската пратка е върната в цялост с отбелязване „непотърсено от получателя“. Контакт с управителя на дружеството или упълномощено от него лице, което да представлява дружеството, не е установен и при посещение от контролните органи на адреса на управление на осигурителя, вписан в ТР, на който е установен жилищен блок, със заключена входна врата, на шест етажа /тоест не съществува единадесети етаж, на който е регистрирано дружеството в ТР/.

С Писмо от 03.02.2020 г. е потърсено съдействие от компетентните органи на СДВР за осъществяване на контакт с П. Н. Н., за предоставяне на необходимите документи и за извършване на проверката, като в отговор от 05.03.2020 г. от отдел „Икономическа полиция“ при СДВР е получена информация, че е посетен адреса на П. Н., но същия не е установен. От компетентните органи е установен контакт с дъщерята на П. Н. - К. Н., но тя е посочила, че не поддържат отношения от години и не знае за актуалното му местонахождение.

В хода на извършваната проверка, на основание чл. 44 - 46 от АПК, във вр. с чл. 108, ал. 2 от КСО до лицата, за които има подадени уведомления от проверяваното дружество за сключени и/или прекратени трудови договори и подадени данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, са изпратени задължителни предписания за събиране на сведения и пояснения с цел изясняване на фактическата обстановка относно упражняваната от тях трудова дейност в осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД.

Изпратените до жалбоподателката Л. М. задължителни предписания № ЗД-1- 21-00716223/06.02.2020 г. за предоставяне на документи и сведения, с цел изясняване на трудовата й заетост в дружество са изпратени чрез лицензиран пощенски оператор до постоянния и настоящ адрес: [населено място], [улица], ет. 4, но пощенската пратка е върната в цялост, като „неполучена от получателят“. Във връзка с липсата на достоверни приходни и разходни счетоводни документи /фактури, дебитни и/или кредитни известия, платежни нареждания, банкови извлечения, с оглед, че не са представени каквито и да било документи, доказващи реални разплащания, във връзка с осъществявана търговска/стопанска дейност от дружеството; установените факти и обстоятелства от ПАН; невъзможността да бъдат установени обекти /офиси/ помещения, където дружеството да извършва стопанска/търговска дейност от месец декември 2015 г.; ГДД по чл. 92 от ЗКПО и ГФО за 2015 г. и 2016 г. /в които не са декларирани нетни приходи от продажби на: продукция, стоки и услуги/, липсата на подадени ГФО за 2017 г. 2018 г., 2019 г. и 2020 г. по партидата на дружеството в ТР; предоставените обяснения от част от лицата, че дружество „ЕМР 1991“ ЕООД не им е известно; липсата на търговски обекти и регистрирани фискални апарати /предвид декларирана дейност в заведение за бързо хранене /;

липсата на доказателства за реално реализирани приходи от дружеството, от които да се изплащат трудови възнаграждения в декларираните размери в Регистър на осигурените лица (РОЛ) е довело до извода, че осигурител „ЕМР 1991“ ЕООД от месец декември 2015 г. не е извършвал стопанска дейност по смисъла на Търговския закон (ТЗ), която да предполага назначаване на лица по трудови правоотношения, съответно лицата, за които са подавани уведомления за сключени трудови договори и данни по чл.5, ал.4, т. 1 от КСО.

Въз основа на събраните доказателства и установените при проверката факти и обстоятелства, обективирани в Констативен протокол № KB-5-21-01116914\18.04.2022 г., съставляващ официален документ, ползващ се с материална доказателствена сила, съгласно чл. 179, ал. , от ГПК, за извършената проверка на осигурител “ЕМР 1991“ ЕООД. ЕИК[ЕИК] издаден от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, и предвид установената липса на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството след месец декември 2015 г., съответно на доказателства за упражняване на трудова дейност от лицата, за които са подадени уведомления в РТД и данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в регистъра на осигурените лица (РОЛ), обосновано е прието, че за тези лица не е възникнало осигурително правоотношение, като декларираните от дружеството данни по чл. 5, ал. 4 от КСО не съответстват на действителната фактическа обстановка.

В тази връзка от контролните органи на ТП на НОИ-С. град са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01116928/18.04.2022 г. за заличаване на подадените от дружеството данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за поименно посочени в предписанията лица, вкл. и за жалбоподателката Л. И. М. за периода от м.06.2017 г. до м.07.2018 г. вкл.

Предвид обстоятелството, че задължителните предписания от 18.04.2022 г. не са изпълнени в срок от осигурителя “ЕМР 1991“ ЕООД, на основание чл. 4, ал. 10 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от дружеството са заличени служебно, вкл. за Л. М., чрез подаване на Декларация Образец № 1, съобразно нормативно установения административно процесуален ред.

Предвид заличените данни подавани по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Л. И. М. за периода от 07.06.2017 г. до 04.07.2018 г., подавани от „ЕМР 1991“ ЕООД, са налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и срока за изплащане на парично обезщетение, като в тази връзка с обжалваното в настоящото производство Разпореждане № РВ-3-21-01408141/18.08.2023 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 15.01.2018 г. до 20.09.2021 г. в общ размер на 2 109.77 лв.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с процесното решение е потвърдил разпореждането и е отхвърлил жалбата.

В хода на съдебното производство са приети писмени доказателства от трети неучастващи страни по делото/ л.156-173,185-240 от делото/

По делото са разпитани двама свидетели –Я. Л. Л. и К. Г. К.. Свидетелят Л. посочва в показанията си, че познава жалбоподателката, тъй като работел с нея в „П. мол в „Сръбска скара“ като той бил готвач в периода 2016 -2020 г.Жалбоподателката изпълнявала функции на управител, като се разплащала с доставчици, правила заявки, но не знае с кого същата е имала сключен договор. Свидетелят К. твърди също, че познава М. от „П. мол - „Сръбска скара“, като потвърждава, че същата е правила заявки за продукти.Твърди още, че персонала е осигуряван от една фирма, а обекта е нает от друга, като предполага че жалбоподателката е имала сключен договор „ЕМР 1991“ ЕООД.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Решение № 1040-21-230/25.04.2024г. г. на директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на 30.04.2024 г., видно от известието за доставяне на л. 43 от делото. Жалбата е депозирана пред органа на 14.05.2024г., от надлежна страна, в законоустановения срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът я намира за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган (Заповед № 1712/17.08.2015 г. на л. 42 от делото), в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „д“ КСО. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и разпореждане № РВ-3-21-01408141/18.08.2024г., съгласно Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТП на НОИ /служебно известна на съда/, с която е възложено на Д. Я. Я. – З. да постановява и подписва разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114 ал. 1 и ал. 2 КСО, както и разпореждания за събиране на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 4 КСО.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е получила парично обезщетение по болнични листове с № Е., № Е., № Е., № Е. и № Е. за периодите от 15.01.2018 г. до 17.02.2018 г. вкл., от 19.02.2018 г. до 05.04.2018 г. вкл., от 06.04.2018 г. до 05.05.2018 г. вкл., от 06.05.2018 г. до 04.06.2018 г. вкл. и от 05.06.2018 г. до 04.07.2018 г. вкл. размер на 2 044.06 лв., както и по болнични листове с №Е., №Е. и №Е., с периоди на временна неработоспособност от 09.10.2019 г. до 15.10.2019 г. вкл., от 16.10.2019 г. до 22.10.2019 г. вкл. и от 14.09.2021 г. до 20.09.2021 г. вкл., по които на лицето е изплатено парично обезщетение за 15 дни в размер на 169.29 лв. По болнични листове с №Е. и №Е., с периоди на временна неработоспособност от 09.10.2019 г. до 15.10.2019 г. вкл. и от 16.10.2019 г. до 22.10.2019 г. вкл., по които на лицето са изплатени парични обезщетения за 7 дни в размер на 196.39 лв.

При преценка за правото и размера на дължимото обезщетение е бил включен осигурителния доход на жалбоподателя въз основа на данните подадени по чл. 5, ал. 4 КСО. След служебното заличаване на тези данни е прието, че жалбоподателката не е осигурено лице за тези периоди и следва да възстанови полученото обезщетение в размер на 2 109.77 лв.

Спорния по делото въпрос е дали жалбоподателят е притежавал качеството осигурено лице за периода, през който е бил сключен трудов договор с Кооперация „Информационно общество“.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В конкретния случай е налице тази хипотеза, поради което получените суми за осигурителни плащания подлежат на възстановяване, предвид новите документи и данни, които имат значение за определяне на размера на ПОБ.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или

чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е имал повод да се произнесе, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определенията за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. В конкретния случай при съвкупния анализ на доказателствата по делото, извод за реално извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателя не може да бъде направен. Установените от контролния орган факти и обстоятелства не са оборени. Изводите на органа са мотивирани с конкретни писмени доказателства, част от административната преписка, поради което обосновано е прието, че в конкретния случай жалбоподателя не е извършвал трудова дейност, за която да бъдат дължими и внесени осигурителни вноски. С оглед на това и посоченото по-горе по отношение на осигурителното правоотношение, правилен и законосъобразен е извода на органа, че жалбоподателката не е притежавал качеството осигурено лице. В тази връзка неоснователно получените плащания следва да бъдат възстановени, поради което правилно директорът на ТП на НОИ е потвърдил процесното разпореждане.

Изложените в жалбата възражения са неоснователни. В производството по чл. 108, ал. 1, т. 1 КСО страни са контролния орган и осигурителя. Жалбоподателят не е страна, поради което не е необходимо да бъде уведомяван за образуването на административното производство, както и да му бъдат връчвани актовете, постановени в хода му. От жалбоподателя са били изисквани обяснения, но същия не е посочил факти и обстоятелства, касаещи упражняваната от него трудова дейност и по – конкретно относно точен адрес на работното място, длъжността която е заемал и естеството на извършваната от него работа, начина на заплащане на трудовото възнаграждение и лицето, което го е изплащало. Противно на изложените в жалбата твърдения органът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, които да са от естеството на съществени, и които, ако не бяха допуснати, щяха да доведат до постановяване на акт с различно съдържание. Възраженията, касаещи наема на обект „Сръбска скара в мол“П.“ са ирелевантни в случая.

Въпрос на настоящото производство е осигурителното правоотношение, което е

различно от трудовото. За възникване на последното е необходимо валидно сключен трудов договор, докато за възникване на осигурителното правоотношение е необходимо освен трудовия договор, да е налице и реално започване на трудова дейност, за която работника или служителя да подлежат на задължително осигуряване. Доказателства за реално изпълнение на трудова дейност не са налице в конкретния случай. Свидетелските показания, макар и логични не могат да бъдат кредитирани от съда, тъй като същите не се подкрепят от писмените доказателства по делото. Представените по делото допълнително писмени доказателства от трети неучастващи лица в процеса, също не доказват, че жалбоподателката е работила в този обект.

Съвкупният анализ на събраните в хода на административното производство доказателства водят към единствения възможен извод за липса на реално извършвана от жалбоподателката трудова дейност, което води до невъзникване на осигурителното отношение, а от там и до неоснователно включване на осигурителния доход при осигурителя „ЕМР 1991“ ЕООД, за който е установено че не е упражнявал стопанска/търговска дейност и съответно лицата, за които са подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО не са осигурени лица, съгласно чл. 10 от КСО са издадени задължителни предписания за заличаване на неоснователен осигурителен стаж и доход от дружеството. С оглед на горното правилно е прието, че периода от м. 06.2017 г. до м. 07.2018 г. Л. И. М. не е била осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО т.е. е била налице отрицателна предпоставка за изплащане на паричното обезщетение по чл. 40, ал. 1 от КСО. Предвид неоснователността на включването на този доход и използването му при формиране на размера на дължимото парично обезщетение, то правилно е постановено възстановяване на неоснователно получените осигурителни плащания. Отделно от това, с процесното решение е постановено и в съответствие с целта на закона – да се предотврати неоснователното изплащане на средства от бюджета на ДОО, а неправилно изплатените средства да бъдат възстановени.

Въз основа на изложеното дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение се явява законосъобразно, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т.1 – 5 АПК.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ / в актуалната и редакция/, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. И. М. срещу Решение № 1040-21-230/25.04.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3-21-01408141/18.08.2024 г. на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО.

ОСЪЖДА Л. И. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.4, да заплати на

Националния осигурителен институт сумата в размер на 100 лв./ сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република България, в 14 /четиринадесет/ дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: